

HỒI NĂM

LỚP TUỒNG HAY CÒN ĐỂ VỀ SAU

Tôn Trung miệng phun bọt mép. Hấn hỏi :

- Tiểu cô nương ! Cô qua bên kia uống rượu với tại hạ được chẳng ?

Tiết Băng đỏ mặt lên, lắc đầu quây quây .

Tôn Trung nói :

- Không được thì cũng phải được .

Hấn vươn tay nắm lấy cổ tay Tiết Băng .

Tiết Băng cúi gầm mặt xuống khẽ hỏi :

- Tưởng công buông tay tiện thiếp ra được không ?

Tôn Trung chếp miệng cười đáp :

- Không được .

Tiết Băng sắc mặt biến thành lợt lạt xẵng giọng hỏi :

- Tưởng công nhất định không buông ư ?

Tôn Trung bật tiếng cười rất khả ố đáp :

- Dù có chặt tay tại hạ cũng không buông .

Tiết Băng nói :

- Hay lắm !

Đột nhiên cô vươn tay rút lấy thanh đơn đao cài ở sau lưng Tôn Trung .

Lục Tiểu Phụng thấy cô sắc mặt lợt lạt toan tìm lời khuyên giải thì thanh đao đã rút ra khỏi vỏ .

Tôn Trung ngó thấy đao quang lấp loáng rồi một cánh tay hấn bị đứt rớt xuống, máu chảy đầm đìa trên mặt đất .

Đột nhiên hấn thu nhãn quang về, mắt lồi trô trố ngó cánh tay đứt ở dưới đất rồi lại ngó Tiết Băng, tựa hồ không tin ở mắt mình .

Khi hắn nhận ra sự thực, bỗng rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lảo đảo.

Người say rượu thế nào phản ứng cũng chậm hơn lúc tỉnh táo.

Bạn hữu của hắn đang ngồi nhìn nhau miệng cười toe toét, bỗng gào lên xông lại.

Lục Tiểu Phụng cố ý không dòm bọn họ. Đột nhiên chàng động thủ đoạt lấy thanh đao trong tay Tiết Băng. Chàng khẽ ấn hai ngón tay đánh “cạch” một tiếng. Thanh cương đao lập tức gãy một đoạn. Tiếp theo gãy thêm một đoạn nữa.

Chàng chỉ dùng hai ngón tay nắm mạnh mấy cái mà thanh cương đao đứt bằng thép nguyên chất đã gãy thành bảy tám đoạn. Chàng chau mày hỏi :

- Lạ quá ! Thanh đao tồi thế này mà sao chặt đứt được tay người ?

Những người xông tới thấy thế bất giác thộn mặt ra. Họ trợn mắt lên lộ vẻ kinh dị nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Một người trong đám bằng hữu Tôn Trung không nhịn được hỏi :

- Quý tính các hạ là gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ là Lục Tiểu Phụng.

Mọi người đứng thộn mặt ra sắc mặt đột nhiên biến thành xanh lè hỏi :

- Người ... Người là Lục Tiểu Phụng ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Mọi người không nói nữa khiêng người nằm dưới đất lên chạy đi.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Hắn quên cả cái tên Lục Tiểu Phụng thì dù có bị chặt cả hai tay cũng không oan.

Tiết Băng mỉm cười đáp :

- Không ngờ ba chữ Lục Tiểu Phụng lại đuổi được tà ma.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói :

- Nếu tại hạ biết cô là con tinh gây ra tai vạ thì không dám đưa cô đi.

Tiết Băng hỏi :

- Hắn gây ra tai vạ hay là tiện thiếp ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dù sao cô cũng không nên chặt tay người ta .

Tiết Băng cãi :

- Đó là hấn hô tiện thiếp chặt đi đấy chứ .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hấn say quá rồi nên tinh thần hồ đồ .

Tiết Băng hỏi :

- Cứ uống rượu say rồi muốn khinh khi ai cũng được hay sao ?

Tửu bảo bưng rượu thật đến lạnh lòng lên tiếng :

- Say rượu cũng là người. Hạng người này có bị chặt một trăm tám chục đao cũng không oan .

Tiết Băng mỉm cười nói :

- Đúng thế ! Tiểu ca nói rất hợp lý .

Tửu bảo háng đặng một tiếng, bày rượu thật lên bàn rồi cắm đầu đi ngay không ngó đến Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt lạnh lùng nói :

- Hạng người như ngươi thì chém đến ba trăm sáu chục đao cũng không oan .

Đột nhiên chàng động thủ, dùng hai ngón tay kẹp một khúc đao phóng tới sau lưng tửu bảo .

Tửu bảo không quay đầu lại. Người gã đột nhiên vọt lên cao như mọc cánh .

Trong chỗ bán rượu này sao lại có tên tửu bảo khinh công cao minh đến thế ?

Lục Tiểu Phụng cười lạt nói :

- Ta coi người chẳng phải hạng người tử tế. Quả nhiên là tên phi tặc .

Chàng vung tay một cái. Nửa thanh đao trong tay bay ra nhanh như chớp đâm tới sau lưng tửu bảo .

Gã tửu bảo người còn lơ lửng trên không chẳng có chỗ nào để lấy đà mà Lục Tiểu Phụng ra tay rất mau lẹ, chắc mẫm gã tránh không thoát được .

Tiết Băng la thất thanh :

- Công tử muốn giết gã thật ư ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Cô nương cứ yên dạ gã không chết được đâu .

Nàng chưa dứt lời gã tửu bảo đã lộn người đi ba vòng mà còn tiện đà chụp lấy khúc đao gãy rồi từ từ hạ xuống .

Tiết Băng hết ngó gã tửu bảo lại nhìn Lục Tiểu Phụng. Cô cười nói :

- Té ra công tử đã biết gã là ai rồi .

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp :

- Tại hạ chỉ biết gã là một thằng giặc .

Tửu bảo đột nhiên cười rộ nói :

- Tại hạ là thằng giặc, còn công tử là ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta là tổ tông quân giặc .

Tửu bảo không đi bưng trà rượu, thản nhiên ngồi xuống xười nói :

- Đáng tiếc là công tử không đủ tài làm quân giặc. Nhiều lắm chỉ đủ tài đào giun mà thôi .

Tiết Băng trợn mắt lên hỏi :

- Đào giun để làm gì ?

Tửu bảo cười đáp:

- Cô nương chưa hiểu y: Y chẳng có bản lĩnh nào khác ngoài chuyện đào giun. Trong vòng mười ngày y đào cho tại hạ sáu trăm tám chục con giun.

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Tiểu ca lấy giun làm gì nhiều thế ?

Tửu bảo đáp :

- Một con tại hạ cũng chẳng cần, chẳng qua muốn coi y đào giun mà thôi.

Tiết Băng cười ô .

Tửu bảo hỏi :

- Cô nương đã coi y đào giun bao giờ chưa ?

Tiết Băng đáp :

- Chưa .

Tửu bảo thở dài nói :

- Nếu biết sớm tại hạ kêu cô đi coi. Y đào giun tư thế rất ngoạn mục so với kếp hát nổi danh kinh thành còn hay hơn. Cô nương lỡ mất cơ hội này thật đáng tiếc .

Tiết Băng không nhịn được bật cười nói :

- Cái đó không sao, rồi đây ta còn có cơ hội đi coi .

Tửu bảo hỏi :

- Làm gì còn có cơ hội nào khác ?

Tiết Băng nghiêm nghị đáp :

- Dĩ nhiên là có. Đào giun cũng như uống rượu đều thành bệnh nghiện. Lần sau người không yêu cầu y cũng không được .

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Lần sau mà ta đào được giun nhất định đem nhét vào miệng người .

Anh chàng ăn phải dấm chua làm tửu bảo đó dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh.

Các khách hàng uống rượu sợ quá chạy hết rồi. Ba người ở lại càng tĩnh, chỉ khổ chủ quán mà thôi .

Tiết Băng rót cho Tư Không Trích Tinh một chung rượu rồi cười hỏi :

- Người là giặc cũng hay lắm, sao lại đổi sang nghề bán rượu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì gã có tật nghiện rượu .

Dĩ nhiên chàng không quên lần trước Tư Không Trích Tinh đã giả làm người mặt rỗ họ Triệu. Vụ này bất luận gã là ai chàng cũng không quên được .

Tư Không Trích Tinh cười nói :

- Lần trước tại hạ bị được công tử, nhưng lần này thì không xong .

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn gã đáp :

- Lần này dường như người cũng không phải thật tình muốn bị ta .

Trên đời chẳng có gã bán rượu nào mắc phải bệnh này. Nếu gã không muốn cho Lục Tiểu Phụng khám phá ra thì sao lại hành động cổ quái ?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên buông tiếng thở dài nói :

- Bữa trước công tử xông vào đóng lửa giải cứu Triệu Đại Ma Tử, tại hạ đã phát giác ra công tử là người chơi được .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao người muốn ta phải đào giun ?

Tư Không Trích Tinh vừa cười vừa hỏi lại :

- Dường như công tử chỉ sợ người ta không hay vụ này nên gặp ai cũng nói ra. Phải vậy không ?

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang hỏi :

- Người đã gặp Hoa Mãn Lâu và Kim Cửu Linh chưa ?

Tư Không Trích Tinh chỉ “ồ” một tiếng chứ không nói gì .

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Có phải bọn họ cho người hay là ta đi kiếm Tiết Băng ?

Tư Không Trích Tinh gật đầu .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà người đã tính đúng là ta tới đây uống rượu hay sao ?

Tư Không Trích Tinh lại thở dài nói :

- Công tử đã biết không phải thế mà tại hạ cũng chẳng muốn lừa gạt công tử.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Ta chỉ biết người và ta là bằng hữu .

Tư Không Trích Tinh thở dài nói :

- Là ở chỗ nhiều người muốn lấy cắp một vật của công tử .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lần này người định lấy cắp vật gì ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại :

- Phải chăng trong mình công tử có tấm đoạn màu hồng ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Người đã biết rồi, ta cũng không muốn gạt người .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Phải chăng trên tấm đoạn màu đỏ có thêu bông mẫu đơn đen ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Người muốn ăn cắp tấm đoạn màu đỏ đó ư ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Đúng thế .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đã thừa nhận là bằng hữu, sao còn đến ăn cắp của ta ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì tại hạ đã nhận lời lấy cho một người .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao người lại nhận lời với họ ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Tại hạ không nhận không được .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì tại hạ thiếu người ta một món ân tình .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người ấy là ai ?

Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười hỏi lại :

- Công tử đã biết tại hạ không thể nói ra sao còn cố hỏi dồn ?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Dường như người cũng thiếu ta một món ân tình. Chẳng những ta cứu người mà còn đào cho người sáu trăm tám chục con giun .

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vì thế tại hạ mới nói thực với công tử .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Người nói thực cho ta mà cứ lấy cấp thì cũng chẳng ích gì .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Tấm đoạn hồng này chẳng đáng giá bao nhiêu .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Trước nay người ăn cắp toàn những vật không đáng tiền .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử coi rồi còn giữ lại làm chi ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Chẳng lẽ ta đem cho người ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Tại hạ quả có ý như vậy .

Lục Tiểu Phụng chớp mắt nói :

- Vậy chúng ta bàn chuyện trao đổi .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Trao đổi cách nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người cứ bảo ta ai nhờ người đánh cắp là ta cho người lấy đi ngay .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Cách trao đổi này không xong rồi .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Trao đổi không xong thì đánh cuộc vậy .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Đánh cuộc thế nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta muốn biết phía sau có mấy gian phòng khách ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Có sáu gian .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Đêm nay ta ở lại đây chờ người đến ăn cắp .

Tư Không Trích Tinh chau mày hỏi :

- Công tử đã biết mà đề phòng thì còn đánh cắp thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Người là vua ăn cắp, tất nhiên có cách lấy được .

Tư Không Trích Tinh sáng mắt lên hỏi :

- Nếu quả tại hạ có cách lấy cắp được thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó ta để trong mình, người mà lấy cắp được thì ta tình nguyện đào cho người sáu trăm tám chục con giun .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Tại hạ tùy tiện muốn dùng cách gì cũng được chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên người được tùy tiện .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Có biện pháp rồi nhưng tại hạ không muốn áp dụng lên người bằng hữu .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đêm nay người bất tất phải coi ta là bạn .

Tư Không Trích Tinh nâng chung rượu lên uống cạn rồi nói :

- Hay lắm ! Tại hạ chịu đánh cuộc như vậy. Nếu thua tại hạ cũng tình nguyện đào giun.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta không muốn người đào giun.

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Phải chăng công tử muốn hề gặp nhau, tại hạ phải quì xuống hô công tử bằng đại thúc ?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Lần này người phải kêu ta bằng tổ tông .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Hay lắm ! Vậy chúng ta cứ thế .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Ai cãi thì là con cháu loài rùa .

Tiết Băng bật cười xen vào :

- Lần này bất luận ai thắng ai bại, tiện thiếp cũng được coi một vở tuồng hay.

Tư Không Trích Tinh nói :

- Nhưng hiện giờ chưa đến đêm .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế lúc này chúng ta vẫn còn là bạn .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Cũng vì thế mà tại hạ mời công tử uống rượu .

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Ta chỉ hy vọng người đừng hạ độc vào rượu .

Tư Không Trích Tinh cũng cười nói :

- Tại hạ chỉ mong công tử đừng đổ rượu cho tại hạ say quá .

Đêm đến nhưng chưa khuya .

Tư Không Trích Tinh chưa say đã bỏ đi rồi. Lục Tiểu Phụng chưa bị độc tử .

Tư Không Trích Tinh tuyệt không phải là người hạ độc vào rượu. Huống chi gã có hạ độc, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng uống vào .

Tiết Băng ngà ngà say đột nhiên thở dài nói :

- Chuyển này chắc là gã thua .

Lục Tiểu Phụng nói theo :

- Nhất định gã phải thua .

Tiết Băng nói :

- Cái đó công tử đã cất trong mình lại biết rõ gã sắp đến ăn cắp thì gã còn lấy thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Gã là vua ăn cắp thì dĩ nhiên bày trò rất cổ quái, khiến người ta khó nổi đề phòng .

Tiết Băng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử chưa nắm vững được là sẽ thắng gã ?

Lục Tiểu Phụng cười hề hề, tự mình cầm hồ rượu rót vào chung nhưng chưa uống ngay. Chàng ngồi nhìn hồ rượu ngơ ngẩn xuất thần .

Tiết Băng lại hỏi :

- Công tử nghĩ gì vậy? Phải chăng đang suy đoán về nhân vật sai gã đến lấy cắp ?

Lục Tiểu Phụng chẳng thừa nhận cũng không phủ nhận .

Tiết Băng không nhịn được hỏi :

- Người sai gã đến ăn cắp phải chăng là gã thêu hoa đó ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

- Có lẽ là hấn .

Tiết Băng nói :

- Nếu tiện thiếp là công tử, nhất định tìm hết cách để bức bách gã phải nói ra.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Cô nương không phải là tại hạ .

Tiết Băng mỉm cười nói :

- May mà tiện thiếp không phải là công tử. Chẳng khi nào tiện thiếp mua lấy phiền não vào mình .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Chắc là cô nương rất khoan khoái ?

Tiết Băng đáp :

- Sự thực tiện thiếp rất thoải mái .

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười hỏi :

- Cô đã thoải mái thì nói ra đi .

Tiết Băng hỏi :

- Nói cái gì ?

Thị làm như quên hết cả .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên là nói về chuyện giày đở .

Tiết Băng chớp mắt mấy cái. Thị biết bây giờ muốn cãi cũng không cãi nổi .

Đột nhiên thị hỏi lại :

- Công tử có biết vụ Thanh Y Lô là thế nào không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, dĩ nhiên là chàng biết rồi .

Tiết Băng nói :

- Hội giày đở cũng na ná như Thanh Y Lô, là một tổ chức rất bí mật. Điều khác biệt duy nhất là tổ chức này không có bọn mày râu, vì thế mà nó còn tệ hại hơn Thanh Y Lô .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tiết Băng cười hì hì thủng thẳng đáp :

- Vì bọn phụ nữ vốn ghê gớm hơn nam nhân .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Còn gì nữa ?

Tiết Băng đáp :

- Không còn gì nữa .

Lục Tiểu Phụng những muốn nhảy lên hỏi :

- Không còn gì nữa, không còn gì nữa ư ? Thế nghĩa là làm sao ?

Tiết Băng mỉm cười đáp :

- Chẳng có nghĩa gì cả. Tiệp thiệp chỉ biết được có bấy nhiêu. Dù công tử kê dao vào cổ để tra khảo, tiệp thiệp cũng chẳng thể nói thêm được chữ nào .

Lục Tiểu Phụng chưng hửng. Chàng ngơ ngác một lúc rồi thở dài nói :

- Nữ nhân quả nhiên tệ hại hơn nam nhân vì nữ nhân biết cãi cối .

Tiết Băng trợn mắt lên hỏi :

- Tiệp thiệp cãi cối bao giờ ? Tiệp thiệp chẳng đã cho công tử hay là những kẻ đi giày đở là hạng người nào rồi ư ? Tiệp thiệp còn nói hội đi giày đở là tổ chức rất bí mật mà công tử chưa thỏa mãn ư ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Té ra nữ nhân chẳng những biết cãi cối mà còn biết lý luận nữa .

Tiết Băng tựa hồ đã hơi bực mình, trợn mắt lên nói :

- Bây giờ công tử ít ra đã biết đại hán râu quai nón thêu hoa là gái giả trai, lại biết thêm y đi giày đỏ. Công tử biết vậy nhiều rồi, còn muốn gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Vì thế mà tại hạ đã lấy làm thỏa mãn, thỏa mãn lắm lắm !

Tiết Băng cười hỏi :

- Công tử đã thỏa mãn, sao không kính mời tiện thiếp một chung rượu ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ hỏi lại :

- Mặt cô nương đã đỏ lên chẳng khác gì mũi giấy mà còn muốn uống nữa ư ?

Tiết Băng bĩu môi đáp :

- Bữa nay tiện thiếp muốn uống say, vì nơi đây tiện thiếp có giường. Say quá rồi đến nằm kênh là cùng .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Cô nương đừng quên tại hạ ở trong nhà này .

Tiết Băng nheo mắt nhìn chàng hỏi :

- Công tử ở trong nhà này thì làm sao ? Chẳng lẽ tiện thiếp sợ công tử ư ?

Lục Tiểu Phụng cũng nguýt thị đáp :

- Chẳng lẽ cô nương định uống thật say để có thể dẫn dụ tại hạ ?

Tiết Băng càng đỏ mặt hơn ngừng mặt lên nhìn chàng hỏi lại :

- Phải chăng công tử muốn cho tiện thiếp dẫn dụ mình ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng cô nương thôi thúc tại hạ dẫn dụ cô ?

Tiết Băng bĩu môi hỏi :

- Công tử cho mình là hạng người nào ? Tưởng mình bảnh như Phan An, Tống Ngọc hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng dậy .

Tiết Băng hỏi :

- Công tử định làm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đứng lên dĩ nhiên là muốn đi .

Tiết Băng mím môi hỏi :

- Công tử muốn đi thật ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương đã không muốn dẫn dụ tại hạ thì tại hạ ở đây làm chi ?

Tiết Băng cười hích hích hỏi :

- Công tử là một thằng ngốc. Tiện thiếp không dẫn dụ công tử, chẳng lẽ công tử không biết dẫn dụ tiện thiếp ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đáng tiếc trước nay tại hạ không quen thói dẫn dụ ai, chỉ có người khác dẫn dụ mình .